

Волфганг Амадеус Моцарт

ФИГАРОВА ЖЕНИДБА

комична опера у четири чина

„Ох, Сузана, колико ме муке кошташ,
са тим наивним лицем...
са тим невиним очима...
ко би ти веровао?“

Фигаро

Небојша Бабић (Фигаро)

Волфганг Амадеус МОЦАРТ (Wolfgang Amadeus Mozart)

ФИГАРОВА ЖЕНИДБА (*Le Nozze di Figaro*)

комична опера у четири чина

Либрето: Лоренцо да ПОНТЕ, према комедији Пјер-Огистена Карона де Бомаршеа

Диригент: Александар КОЈИЋ (к. г. НП у Београду)

Редитељ и драматург: Александар НИКОЛИЋ

Сценографиња: Миљена ВУЧКОВИЋ (к. г.)

Костимографиња: Сенка РАНОСАВЉЕВИЋ

Хор припремила: Весна КЕСИЋ КРСМАНОВИЋ

Кореографиња: Андреја КУЛЕШЕВИЋ

Сценски покрет: Борис ЕРЦЕГОВИЋ (к. г.)

Улоге:

Гроф Алма-Вива, баритон: Жељко Р. АНДРИЋ / Васа СТАЈКИЋ / Лука ЈОЗИЋ (к. г.)

Грофица Алма-Вива (Розина), сопран: Евгенија ЈЕРЕМИЋ ПОКРАЈАЦ (к. г.) /
Мирјана НЕДЕЉКОВИЋ (к. г.) / Дарија ОЛАЈОШ ЧИЗМИЋ

Сузана, грофичина собарица, сопран: Оливера КРИВОКУЋА* / Мина ГЛИГОРИЋ (к. г.) /
Маја АНДРИЋ / Тамара РУЖИЋ*

Фијаро, грофов собар, бас: Небојша БАБИЋ / Пјотр ПРОХЕРА (к. г. Пољска / Немачка)

Керубин, дворски ђав, сопран: Катарина РАДОВАНОВИЋ* / Мартина КОЉЕНШИЋ*

Марчелина, Грофичина нејовашељица, сопран: Лаура ПАВЛОВИЋ / Ива ИСЛАМБЕГОВИЋ* /
Наташа ТАСИЋ КНЕЖЕВИЋ

Барџоло, бајлер, бас: Горан КРНЕТА / Никола БАСТА (к. г.)

Базилио, дворски кајелник, тенор: Бранислав ЦВИЈИЋ / Младен ПРОДАН (к. г.)

Дон Курцио, судија, тенор: Игор КСИОНЖИК / Душан ДАКИЋ

Барбарина, служавка, сопран: Марија ЦВИЈИЋ / Андриана ПЕТРОВСКИ*

Слује (статисти): Владислав Шегуљев, Давид Вјештица, Мирослав Стојиљковић, Лука Станковић

Севиља, 1950-их година

Учествују Оркестар и Хор Опере и Балет СНП-а.

Балетски ансамбл: Верица Козарев Кларић, Милица Стојановић, Христина Станковић, Станислава Николић, Анастасија Никчевић, Јелена Дангузов, Јелена Марковић, Олга Врбашки, Јелена Милошев, Зоран Трифуновић / Милица Јелић

* полазнице Оперског студија „Војислав Солдатовић“ СНП-а, уметнички руководиоци: Виолета Срећковић, првакиња Опере СНП-а

Концертмајстори: Владимир Ћуковић, Сергеј Шаповалов

Корепетитори: Данијела Ходоба Леш, Мануел Наваро Брачо, Игор Дражевић, Михајло Милетић, Страхиња Ћокић

Асистент диригента: Михајло Милетић

Асистент редитеља: Борис Ерцеговић

Инспецијенткиње: Тања Цвијић, Сања Миланов

Суфлерке: Александра Мајтан, Санела Митровић

Титлови: Иван Свирчевић

Лекторка-консултанткиња за италијански језик: Јелена Букуров

Репетиторка Балета: Бранка Глигорић

Вајар: Иван Киш

Сликари: Младен Стојановић, Марко Миловић

Мајстор светла: Ђорђе Бедов

Асистенткиња сценографикиње: Нада Даниловац

Асистенткиње костимографикиње: Миљана Милијашевић, Миња Давидовић

Декор, костими и остала сценска опрема израђени су у радионицама СНП-а.

Представа траје: 2 сата и 50 минута, са једном паузом (после II чина)

Праизведба: 1. маја 1786, Бургтеатар, Беч

Прво извођење у СНП-у: 7. јануара 1956.

Премијера: 24. априла 2025, сцена „Јован Ђорђевић“, 19.00

В. А. Моцарт (1756–1791)

Мајсторство контрапункта, карактеризације ликова и експресије осећања

Волфганг Амадеус Моцарт, *Фиџарова женидба*

„Узалуд сам прегледао бар стотину либрета, али сам тешко могао пронаћи иједан којим бих био задовољан, тј. толике би измене биле потребне да чак и када би песник пристао да их сам уради, било би му лакше да напише сасвим нови текст, што је, у ствари, увек најбоље решење.“ Овако је у мају 1783. године Волфганг Амадеус Моцарт (1756–1791) писао свом оцу, изражавајући фрустрацију услед бројних неуспешних покушаја да пронађе одговарајућу тематику за своју нову оперу буфа. Од раних сусрета са овим жанром кроз дело *Лажна баштиованка* (1775), све до три велике комичне опере настале у

Бечу, композитор је, како се види из одломка писма, био упоран у својој одлуци да не прихвати сваки понуђени либрето „као дете јабуку“ – како се дуго сматрало да је чинио. Сарадња Моцарта и Лоренца да Понтеа на *Фиџаровој женидби* (1786) започела је у време када је да Понте био службени песник бечког двора и либретиста дворског театра, а Моцарт тражио духовит, али нешто озбиљнији либрето, који би му омогућио да искаже свој музички гениј – креативност, љубав према музици и глуми, али и дубоко разумевање људског карактера.

Иако је политички провокативна драма *Фиџарова женидба* Пјера Огиста Карона де Бомаршеа (1781) била забрањена у Бечу због критике аристократије и исмевања француског друштва пред револуцију, Моцарт и да Понте успели су да убеди цара Јозефа II да дозволи писање опере, уз одређене измене у причи.

И даље са израженим антифеудалним и револуционарним идејама, резултат није била типична опера буфа. Моцарт је овом делу наденоу интересантан поднаслов – *Commedia per musica*. Био је међу првим композиторима који су се одлучивали на овакав потез, у жељи да избегну клишеу у које је опера одавно запала. Како је да Понте истакао у предговору опери: „Желели смо да верно и с много боја насликамо различита осећања појединих ликова и да остваримо наш посебни циљ, а то је да публици, која има тако рафинирани укус и проверено разумевање опере, понудимо једну нову врсту представе“.

Шта је под тиме подразумевао? Наиме, ликови у буфа операма махом су били типизирани – више карикатуре и стереотипи, него стварне личности. Самим тим, и композитори су се водили конвенцијама, пишући деонице за специфичну категорију певача. Захваљујући Моцартовој и да Понтеовој вештини, *Фиџарова женидба* је прешла границе опере буфа, настало је дело које је истовремено забављало публику, али и уносило иновације у жанр. О неуобичајеним димензијама за стандарде опере буфа сведочи и чињеница да је у Фиренци 1788. опера изведена у два дела, током две узастопне вечери.

Њихова сарадња је била динамична – Моцарт је био укључен у стваралачки процес либрета, тражећи да одређени делови текста буду прилагођени музичким захтевима. Инсистирао је на сложеним ансамблима и брзим дијалозима, док је да Понте био мајстор ритма и изражајног језика. Унео је измене у односу на оригинални драмски предлог, смањив број ликова и избацио делове радње, посебно прилагодио делове прозног текста поезији, која је била предуслов за компоновање арија, дуета, а посебно развијенијих ансамбала.

Радња се одвија у 18. веку у Шпанији, у време када Фигаро и Сузана, двоје слуга са двора грофа Алмавиве, планирају своје венчање. Како су младенци огорчени на закон по којем Гроф себи дозвољава право прве брачне ноћи, тако је и грофица Розина разочарана у свој брак због Грофове неверности и покушаја да заведе Сузану. У заплету се појављују и други ликови, попут младог пажу Керубина, заљубљеног у Грофицу, и промишљиве старије служавке Марчелине, која, наизглед, жели Фигару за себе. Кроз низ комичних

Лоренцо да Понте (1749–1838)

ситуација и драматичних љубавних перипетија, Фигаро и Сузана успевају да надмудре Грофа и остваре своју љубав.

Моцарт је у *Фиџаровој женидби* комбиновао класичне форме: увертира, написана у сонатном облику али без развојног одсека, својим карактером и темпом најављује збрку која ће уследити. За њом се нижу речитативи, разноврсне арије и ансамбли. Ниједна од главних личности не пева више у буфа стилу: у првом чину, у каватини *Se vuol ballare*, Фигаро кроз брзе промене музичког карактера изражава своје домишљате планове. У каватини *Porgi amor*, Грофица са сетом размишља о срећи коју је некада имала. Гроф, бесан што ствари не иду по плану, одлучује да се освети Фигару и Сузани и у изливу срцбе пева арију *Vedro, mentr'io sospiro*.

Ипак, драмско тежиште, али и композиторска величина ове опере, леже у ансамблима: од почетне сцене љубавника заокупљених припремама за венчање, преко дуета Сузани и Грофице са елементима еха, све до развијених финала – врхунаца драмске и музичке сложености. Финале другог чина једно је од најсложенијих и најдужих оперских финала Моцартовог времена. Почиње као интимна сцена између Грофа и Грофице, а постепено се развија: дует током хиљаду тактова прераста у септет, у коме не само да су јасно супротстављене две групе личности (Грофица, Сузана и Фигаро с једне, а Гроф, Марчелина, Бартоло и Базилио с друге стране), већ је и свака појединачна личност јасно музички окарактерисана и диференцирана. Право мајсторство контрапункта, карактеризације и експресивности, за које су, од Моцартовог осећаја за музику, били још важнији његов непогрешив инстинкт за драму, унутрашња потреба за драматском уверљивошћу и вештина музичког портретисања живих, реалних ликова.

У комбинацији са талентом и вештином Лоренца да Понтеа, за време Моцартовог кратког и бурног живота, произашла су још два ремек-дела – опере *Дон Ђовани* (1787) и *Тако чине све* (1789–1790).

Ивана Ножица

асистенткиња на Академији уметности у Новом Саду,
на Катедри за музикологију и етномузикологију

Поводом премијере опере *Фијарова женидба* Волфганга Амадеуса Моцарта

Реч дириџента

Све што би се изговорило о Моцарту, звучало би као опште место. Све што мислимо о његовој музици, мислимо да знамо одувек. А све што опера јесте у својој најдубљој суштини, налази се у *Фијаровој женидби*.

Опера као сценски жанр заокупљала је Моцарта цео живот. Он је написао своју прву оперу *Басџијен и Басџијена* са 11 година, а последњу оперу *Чаробна фрула* свега три месеца пре своје смрти, у 35. години. Ипак три комичне опере из његовог опуса остаће заувек на највишем месту у оперској литератури – *Фијарова женидба*, *Дон Ђовани* и *Тако чине све*. Прва од ове три потресла је попут земљотреса оперски свет и то чини и данас. Бомаршеова забрањена драма о слуги који је устао против свога господара и надмудрио га, нашла се у рукама највећег музичког генија. Сваки од ликова је пажљиво тонски, музички осликан и представља уџбеник о међуљудским односима. Лик Фигара у свој својој искрености и наивности, лик Сузанае, његове веренице, која брзо мисли и увек је три корака испред, лик меланхоличне, од мужа запостављене Грофице, њеног пажа који сав гори од хормона у свом адолесцентском узрасту, лик поквареног Грофа и његових саучесника... Све то се осети одмах, на прво слушање. Мноштво емотивних турбуленција и нијанси чује се у овој музици. То је музика која држи пажњу слушаоца.

Са друге стране, она нам пружа излаз у емотивне пределе у којима смо одувек желели да будемо, а нисмо могли. Један детаљ из савременог кинематографског стваралаштва врло јасно говори о томе. Наиме, сцена из филма *Бекџиво из Шошенка* најчистије нам показује моћ Моцартове музике. У тој сцени, један од осуђеника, изненада, без питања и дозволе, пушта преко затворског разгласа, својим сапатницима, робијашима, плочу са музиком из *Фијарове женидбе* – мали дует Сузанае и Грофице из III чина. И ми видимо промену. Видимо преображај... Сваки од њих, шта год радио, оставља свој посао и почиње да слуша. Пажљиво, мирно слуша. Не зна шта слуша, не зна о чему говоре речи које се певају на италијанском... ништа не зна... вероватно први пут у свом

il fa-to ed a - mor,
die Lieb und das Glück,

il fa-to ed a - mor.
die Lieb und das Glück.

Un
Sch

животу чује оперу... али осети. Осети Моцарта и музику која у том тренутку описује шуму и боровину, тишину и мир. И свако, дубоко у себи, зна да је то оно „нешто“ за чим жуди и што му треба. Нама је Моцарт данас потребнији него икада. Потребна нам је његова непогрешива процена какав је ко од нас. Његова визија слободе, једнакости, рата и љубави, потлачених и владајућих, цркве и власти, народа и племства. Потребно нам је да осетимо како његова бесмртна музика, док је слушамо, постаје бистро огледало у ком се сви јасно видимо.

Као што сматрам да ништа у животу не бива случајно, тако мислим да није случајно што се *Фиделова женидба* управо данас, у ово време, враћа на новосадску сцену, после предугих 65 година.

Александар Којић

фото Емир Мемедовски

Александар Којић, диригент Народног позоришта у Београду

Рођен је у Новом Саду. Припада водећим диригентским именима млађе генерације. После завршених основних и специјалистичких студија дириговања на Факултету музичке уметности у Београду, усавршавао се на неколико различитих мајсторских курсава: у Београду код проф. Уроша Лајовица, Бечу код проф. Марка Стрингера, Мајнцу – курсеви из хорског дириговања (проф. Ервин Ортнер и Фридер Бернијус), Утрехту – курсеви из хорског дириговања (проф. Тимоти Браун), као и на радионицама за стару музику (Хелмут Рилинг – Мајнц и Тон Копман – Утрехт). У септембру 2017. усавршавао се у Равени (Италија) на Италијанској оперској академији коју је водио Рикардо Мути.

Године 2010. добија позив за место диригента у Опери Српског народног позоришта (СНП) у Новом Саду. Од августа 2012. до априла 2014. био је директор Опере СНП-а. Поред стандардног оперског репертоара, доказао се и на пољу модерне опере. Извођењем опере *Милева* Александре Вребалов обележена је 150. годишњица СНП-а. Ово дело је одвело Оперу СНП-а на престижан Оперски фестивал „Армел“ (Мађарска). Француска ARTE телевизија снимила је извођење на овом фестивалу, након чега је *Милева* ушла у првих 15 светских продукција које је ова телевизија снимала током

2012. Којић је заслужан за прво извођење музике Рихарда Штрауса у СНП-у (у оквиру Гала концерта са одломцима из опера *Кавалер с ружом*, *Аријадна на Наксосу* и *Саломе*, поводом 150. година од рођења композитора, 2014), као и премијерно извођење кантате *Александар Невски* Сергеја Прокофјева. Поводом сто година од рођења Рудолфа Бручија (2017) премијерно је дириговао Бручијевим балетом *Кајшарина Измаилова*. Поред дириговања, бави се оркестрирањем и аранжирањем (у СНП-у: опера И. Бајића *Кнез Иво од Семберије* 2015, као и на „Мокрањчевим данима“, балет *Дама с камелијама*, 2018/19). Добитник је шест годишњих награда СНП-а.

У протеклих неколико година је гостовао у Хрватском народном казалишту (ХНК) у Загребу и ХНК „Ивана пл. Зајца“ Ријека (Хрватска), Сегединској опери (Мађарска), Театру Опере и Балета у Краснојарску (Русија), Државном театру у Брауншвајгу (Немачка)... Сарађивао је са Војвођанским симфонијским оркестром, Београдском филхармонијом, Симфонијским оркестром РТС, Зрењанинском, Суботичком и Бањалучком филхармонијом, Нишким симфонијским оркестром, Оркестром „Чешки виртуози“ из Брна, оркестрима „Камерата академика“, Државним оркестром из Брауншвајга (Немачка).

Оркестар Опере, фото Данијел Раушки

Contessa, perdono!

Реч региџеља

Ова представа је лекција о терапеутској снази доброте, али и подсећање да је правда, чак и када је извојевана кроз сплетке, ипак победа људскости.

У самом срцу *Фиџарове женидбе*, иза комичне игре превара и интрига, лежи суштинско питање моћи и људске природе. Гроф Алмавива је прототип нарцисоидног господара – човек који не познаје границе својих жеља и којем друштвени положај служи само као инструмент доминације. Када статусни максимум припадне људском минимуму, заједница постаје полигон за злоупотребу, а поштење постаје не само терет, већ и препрека преживљавању. Фигаро и Сузана, као представници здравог разума и инстинктивне људске доброте, морају се надмудривати не само с Алмавивом, већ и са свитом његових слугу и савезника, који репродукују његов модел понашања. Међутим, Моцарт и либретиста да Понте не нуде само критику, већ и излаз: хумор и опроштај. Када нарцисоидни тиранин постане предмет смеха, његова моћ копни. Гроф је на крају принуђен да изговори реченицу која руши његову фасаду непогрешивости: „Contessa, perdono!“, молбу за опроштај која означава не само личну капитулацију, већ и могућност исцељења.

Александар Николић

Александар Николић је дипломирао позоришну и радио режију на ФДУ у Београду. На истом универзитету је докторирао, 2023. Студирао историју уметности, као и индустријски дизајн. Стручно се усавршавао у Италији, Немачкој, Грчкој. Од 2009/10. ангажован у Опери НП у Београду као редитељ на обнављању текућег репертоара. У сезони 2015/16. ангажован у *Royal Opera House Covent Garden* у Лондону као *director on duty* на опери *Травијата*. Бави се педагошким радом (Режија у опери и балету). Режирао је преко 50 представа, драмске и оперске (избор): Шекспир: *Сонети*, *Меланхолични снови грофа Саве Владиславића*, *La serva padrona* (НП Београд); *Дон Ђовани*, *Viva la mamma* (НП Сарајево); *Крунисање Појтеје* („Роси фест“, НП Београд); *Чаробни бреј*

(КД Велење, „Вук Караџић“ Београд); *Љубав и мода*, *Гранд хоџел* (Мадленијанум); *Дон Ђовани* (Комбанк дворана); *Kazališni običaji i neuobičajenosti* (ХНК Ријека); *Саблазан у долини Свејој Флоријана* (КД Велење); *Севиљски берберин* (JeNeJArt), *Кармина бурана* (Центар „Сава“). Током боравка у Бостону урадио је три пројекта: *Дон Ђовани*, *Nagar & Istael* и *Сем и Реми* (2019); *Орфеј и Еуридика* (НП Београд); *Тоска* (2022) и *Мадам Бајтерфлај* (2023) са Београдском филхармонијом; *Сесџра Анђелика* и *Имјресарио* (Верона, 2023). Био је в. д. директора Малог позоришта „Душко Радовић“ у Београду (2019–2023). Од јуна 2023. члан је Опере СНП-а. Режије у СНП-у: *Вердијеви Ријолејо* (2019), *Aida* (2022) и *Травијата* (2023), *Гуноов Фаусџ* (2019), *Владимир и Косара С. Дивјаковића* (2022), *Пучинијев Ђани Скики* (2024). За рад је награђен Годишњом похвалом (2020) и Годишњом наградом СНП-а (2024).

Борис Ерцеговић, Александар Николић, Миљана Милијашевић,
Сенка Раносављевић и Миљена Вучковић, фото Данијел Раушки

Евгенија Јеремић Покрајац (Грофица), Лука Јозић (Гроф),
Наташа Тасић Кнежевић (Марчелина), Младен Продан (Базилио), Никола Баста (Бартоло)

Садржај

I чин – Грофов стари гардеробер, просторија између Грофове и Грофичине собе у коју се усељавају Фигаро и Сузана. Док Сузана упозорава свога вереника Фигара да је Гроф Алма-Вива прогања љубавним изјавама, Грофов собар Фигаро размишља како би могао да надмудри свога господара. Фигаро и Сузана одлазе на посао. У њихову собу улазе Бартоло и Марчелина. Она му показује уговор који је потписала са Фигаром, пошто му је позајмила дукате. Ако не измири дуг, Фигаро ће оженити Марчелину. Бартоло обећава Марчелини да ће јој помоћи да се уда за Фигара. Сузана затиче Марчелину у својој соби и њих две се сукобљавају. Након што је остала сама, у Сузанину собу упада паж Керубино, који је заљубљен у све жене, посебно у грофицу Розину. Пошто је код Сузане видео грофичину врпцу од бадемантила, Керубин је отме, а за одштету јој даје своју нову љубавну песму. Изненадни долазак грофа Алма-Виве, који са Сузаном жели да договори љубавни састанак, присили Керубина да се сакрије испод кревета. Тамо се сакрије и Гроф, кад чује да у собу улази Дон Базилио, који оговара све дворјане и самог Грофа. Испровоциран његовим речима, Гроф излази из скровишта и препричава како је тог јутра пронашао Керубина у Барбарининој соби. Грофов наступ беса прекидају сељани с имања, предвођени Фигаром. Он је организовао славље у част Грофове, на-

Небојша Бабић (Фигаро), Катарина Радовановић (Керубин),
Андреј Петровски (Барбарина), Младен Продан (Базилио)

водне, изјаве како ће Сузана бити прва девојка која пре удаје неће морати да задовољи старо феудално право и да неће поштовати љубавне жеље свога господара, лажно изјављујући како се Гроф сам одрекао права прве брачне ноћи. Због те Фигарове подвале, Гроф наизглед опрашта и Керубину, при чему га још именује часником и сместа га шаље у своју војску.

II чин – Грофичина соба. Грофица се жали Сузани да је њен муж више не воли и да јој је неверан. Разговор прекида Фигаро, који је дан започео интригама. Сузана и Фигаро наговарају Грофицу да напише лажно љубавно писмо у ком позива љубавника у своје одаје. Потом се договарају да Сузана

намами Грофа у врт, где ће га, уместо ње, чекати Керубин преодевен у девојку. Фигаро излази, а у Грофичину собу долази Керубин који јој се удвара. Керубин наставља своје удварање док га Сузана скида како би га пресвукли у хаљину. Гроф куца на врата Грофичиних одаја, а Керубин се скрива у Грофичин ормар. Гроф сумњичаво улази и Грофици предаје Фигарово лажно писмо. Из Грофичиног ормара се чује бука, но врата су закључана. Грофица одбија да преда кључ мужу, па он гневно одлази по пајсер да би разбио врата, водећи са собом своју жену. Сузана, која је била скривена у соби, користи ту прилику да се замени са Керубином, а паж скаче кроз прозор.

Када схвати да ће Гроф развалити ормар, Грофица признаје да је унутра скривен Керубин, али на њихово изненађење из собе излази Сузана. Грофица то користи да све прикаже као сплетку, изругујући се Грофовој неоправданој љубомори, чак признаје и да је аутор лажног љубавног писма – Фигаро. Гроф жели да с Фигаром одмах све разјасни, но он, не знајући за Грофичино признање, упорно тврди како нема појма ни о каквом писму. Фигаро поновно побија Грофове сумње, а тада у Грофичину собу улазе Марчелина, Дон Базилио и Бартоло са намером да казне Фигару због неких његових ранијих подвала. У таквој замршеној ситуацији Гроф сазнаје садржај Марчелининог уговора. (Пауза)

III чин – Грофова соба. Спрема се суђење Фигару због наводног обећања Марчелини да ће је оженити, ако јој у договорено време не врати позајмљене дукате. Сузана, да би Фигара спасила неприлике, обећава Грофу да ће му исте ноћи испунити све жеље. Они се договарају да се састану у врту. Судница. За време суђења случајно се открива да је Фигаро незаконити син Марчелине и Бартола, украден још по рођењу. Грофичине одаје. Грофица размишља о свом плану да, уз Сузанину помоћ докаже Грофову неверност. Увече у врту, када Гроф и Сузана треба да се виде, собарица и Господарица ће заменити одећу и Грофица ће доћи обучена као Сузана. Она тада схвата колико је ниско пала да тражи помоћ од своје послуге и присећа се лепих дана са Грофом. Након што је одлучила да испуни план, са Сузаном пише љубавно писмо за свог мужа које запечаћују иглом из косе. Прекидају их Барбарина и Керубин обучен у хаљину. Гроф препозна Керубина и жели да га казни јер није отишао у војску, међутим Барбарина вешто успева да одбрани свог вољеног пажа. Балска дворана. Када се пред Грофом нађу два пара, Сузана и Фигаро и Марчелина и Бартоло, тражећи допуштење за венчање, Сузана спретно користи плес на двору да Грофу преда писмо које је написала са Грофицом. Гроф чита писмо, али му испада игла.

IV чин – Дворски врт. Фигаро проналази Сузанину иглу за косу из писма, али пошто не зна да је то обмана, припрема сведоке за ноћну заседу. У врт долази Грофица преодевена у Сузану. Керубин, мислећи да је то Сузана, покушава да је пољуби. То затиче Гроф који, удварајући се наводној Сузани, дарује јој прстен, али га Фигаро прекида. Лажна Сузана одлази. Фигаро се жали Грофици, заправо преодевеној Сузани, на понашање њеног мужа. Он током разговора препознаје Сузанин глас, али одлучује да настави игру и да се нашали са Сузаном. Она побесни, помисливши да се Фигаро удвара Грофици. Фигаро смирује Сузану, признајући јој да се само шалио, и одлучује да пред Грофом, који се управо вратио, и даље играју своју комедију. Гроф позива сведоке због своје неверне жене и, пошто се сви окупе, светлост открива Сузану у Грофичиним хаљинама. Тада се покаже и права Грофица. Пошто је Гроф увидео да је вишеструко насамарен и откривен у сопственом недоличном понашању, на крају моли Грофицу да му опрости.

Лука Јозић (Гроф), Мина Глигорић (Сузана)

Евгенија Јеремић Покрајац (Грофица)

Миљена ВУЧКОВИЋ, сценографкиња

Бави се простором и његовим сценским потенцијалима. Теоријски и практично истражује могућности обликовања, перцепције и презентације (сценског) простора кроз позоришне и филмске сценографије, просторне и светлосне инсталације, дизајн изложбених поставки, текстове, предавања и публикације. Продукцијом културних site-specific догађаја са Удружењем „Scenatoria“ бави се културним наслеђем Новог Сада, промоцијом и (привременим) активирањем локација кроз „постављање“ (извођачких) уметности у напуштене и запуштене просторе грађеног наслеђа, затим едукацијом у овим пољима. Редовно учествује на стручним скуповима као говорница, укључујући „Прашко

квадријенале - PQ“, Бијенале сценографије у Тбилисију и „Берлинале“ Talents, БЕТА и ТАБ архитектонска бијенала и друга.

Сенка РАНОСАВЉЕВИЋ, костимографкиња

Рођена 1986. у Вировитици. Дипломирала на Факултету примењених уметности у Београду. Сарађује с Академијом уметности Нови Сад, Újvidéki Színház-ом, Краљевачким позориштем, зајечарским позориштем „Зоран Радмиловић“, НП Ниш, суботичким позориштем „Деже Костолањи“, НП Сарајево. Учествовала на многобројним групним изложбама, излагала цртеже, костиме и инсталације. Од фебруара 2019.

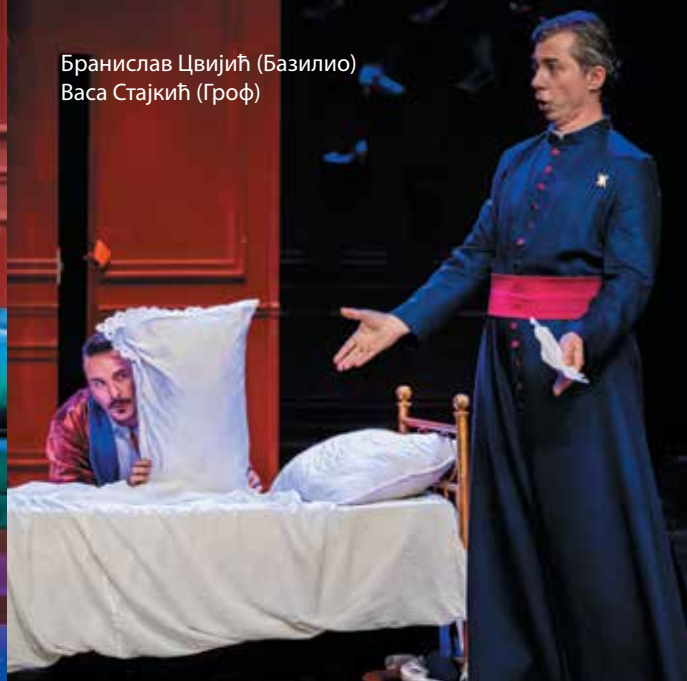
је стални члан СНП-а, од када је претежно ангажована на костимографији за велике оперске пројекте, са наглашеном и креативно промишљеном, прочишћеном и вешто редизајнираном формом костимских решења за целокупан оперски ансамбл. Добитница је више Годишњих награда СНП-а, Награде за костим на Фестивалу професионалних позоришта Војводине (*Било једном у Новом Саду*, Újvidéki Színház, 2024).

Лаура Павловић (Марчелина)
Горан Крнета (Бартоло)

Оливера Кривокућа (Сузана)
Пјотр Прохера (Фигаро)
Мирјана Недељковић (Грофица)

Бранислав Цвијић (Базилио)
Васа Стајкић (Гроф)

Васа Стајкић (Гроф)
Игор Ксионжик (Док Курцио)

Мирјана Недељковић (Грофица)

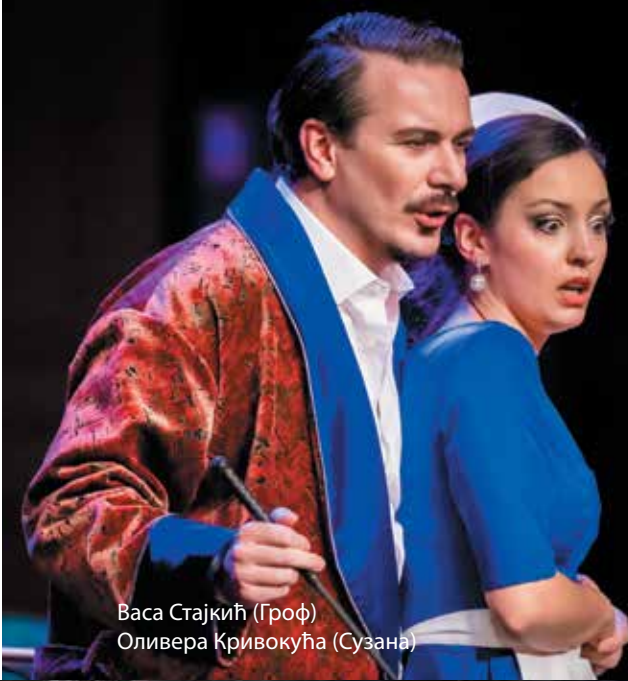
Мина Глигорић (Сузана)
Небојша Бабић (Фигаро)

Никола Баста (Бартоло)

Катарина Радовановић (Керубин)

Васа Стајкић (Гроф)
Оливера Кривокућа (Сузана)

Мартина Кољеншић (Керубин)

Пјотр Прохера (Фигаро)

Марија Цвијић (Барабарина)
Васа Стајкић (Гроф)

Солисти, Хор и Балет СНП-а

Марија Цвијић (Баарбарина)
чланице Хора

Бранислав Цвијић (Базилио), Горан Крнета (Бартоло), Пјотр Прохера (Фигаро),
Лаура Павловић (Марчелина), Оливера Кривокућа (Сузана), Маријана Недељковић (Грофица),
Васа Стајкић (Гроф)

Наташа Тасић Кнежевић (Марчелина)
Мина Глигорић (Сузана)

Чланице Хора

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ

НОВИ САД

Позоришни трг 1, 21101 Нови Сад

Телефон: 021 / 6621 411 (централа)

За издавача | Љубинка ГВОЗДЕНОВИЋ, в. д. управника
Уј Опера | Драгана РАДАКОВИЋ, директорка

Уредник | Ивана ИЛИЋ КИШ
Обликовање плаката | Соња ВИДАКОВИЋ САВИЋ
Фотографије с пробе | Срђан ДОРОШКИ, Марија ЕРДЕЉИ
Графички уредник | Ђорђе ЛАБАТ
Компјутерски слог | Љиљана БИЛБИЈА
Сарадник уредника | Ладос ЛЕШ

Штампа | BiroGraf Comp doo,
Тираж 800

164. сезона 2024/2025.

www.snp.org.rs

